

CARSON McCULLERS

REFLEXOS
EN UN ULL DAURAT

Traducció d'Alba Dedeu

Barcelona

Títol original: *Reflections in a Golden Eye*

© Carson McCullers, 1941

Primera edició: juny del 2020

© de la traducció: Alba Dedeu, 2020

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a
08007 Barcelona
www.laltraeditorial.cat

Impressió: Romanyà Valls

Maquetació: EdicTal

DIPÒSIT LEGAL: B. 10.689-2020

ISBN: 978-84-122064-9-4

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.
Tots els drets reservats.

TAULA

Primera part	9
Segona part	31
Tercera part	71
Quarta part	113

Per a l'Annemarie Clarac-Schwarzenbach

PRIMERA PART

Una base militar en temps de pau és un lloc avorrit. Hi passen coses, però són les mateixes coses que passen una vegada i una altra. La disposició general d'una base, en si mateixa, intensifica la monotonia: els enormes barracons de formigó, les pulcres fileres de les cases dels oficials, totes construïdes exactament igual, el gimnàs, la capella, la pista de golf i les piscines; tot plegat està dissenyat seguint un determinat patró rígid. Però potser el tedi d'una base està causat sobretot pel tancament i per un excés de temps lliure i de seguretat; perquè, un cop un home ha entrat a l'exèrcit, l'única cosa que s'espera d'ell és que segueixi els passos de qui té al davant. D'altra banda, en una base militar hi passen coses de tant en tant que no és probable que tornin a passar. Al Sud hi ha una base on, fa uns quants anys, s'hi va cometre un assassinat. Els implicats en aquesta tragèdia van ser dos oficials, un soldat, dues dones, un filipí i un cavall.

El soldat d'aquesta història era el soldat ras Ellgee Williams. Sovint, cap al tard, se'l podia veure assegut tot sol en un dels bancs que s'alineaven a la vorera davant la caserna. Aquell era un indret agradable, perquè hi havia una llarga filera doble d'aurons joves que dibuixaven ombres fresques, delicades i tremoloses, sobre la franja

de gespa i l'avinguda. A la primavera, les fulles dels arbres eren d'un verd lluminós que es tornava més fosc i reposat a mesura que arribaven els mesos calorosos. A finals de tardor eren d'un daurat encès. El soldat Williams seia en aquell lloc mentre esperava el toc de la missa del vespre. Era un jove soldat silenciós i a la caserna no hi tenia ni enemics ni amics. A la seva cara rodona i cremada pel sol s'hi veia certa innocència atenta. Tenia els llavis gruixuts de color vermell, i unes grenyes castanyes li queien esbullades sobre el front. Als ulls, que eren d'una curiosa barreja d'ambre i castany, hi havia l'expressió muda que se sol veure als ulls dels animals. A primera vista, els gestos del soldat Williams semblaven una mica feixucs i desmanyotats, però es tractava d'una impressió enganyosa: el jove es movia amb el silenci i l'agilitat d'una salvatgina o d'un lladre. Sovint hi havia soldats que es creien sols i que se sobresaltaven en veure'l aparèixer com del no-res al seu costat. Tenia les mans petites, exquisidament formades i molt fortes.

El soldat Williams no fumava, ni bevia, ni fornicava, ni jugava. A la caserna s'estava sol, i els altres homes el trobaven una mica misteriós. La major part del seu temps lliure, el soldat Williams se'l passava al bosc que envoltava la base. La reserva, de gairebé quaranta quilòmetres quadrats, era un espai agrest i verge. S'hi podien trobar enormes pins ancestrals, moltes varietats de flors i fins i tot animals tan tímids com cérvols, senglars i guineus. Llevat de l'equitació, el soldat Williams no sentia interès per cap dels esports que podien practicar els soldats rasos. Ningú no l'havia vist mai al gimnàs ni a la

piscina. Tampoc no se l'havia vist riure mai, ni enfadar-se, ni patir de cap manera. Menjava tres àpats saludables i generosos al dia i mai no es queixava dels aliments com feien els altres soldats. Dormia en una sala que encabia una llarga filera doble d'unes tres dotzenes de catres. No era un dormitori silenciós. A la nit, quan s'apagaven els llums, sovint se sentien roncs, renecs o els grunys escanyats provocats pels malsons. Però el soldat Williams descansava tranquil·lament. Només alguna vegada se sentia, provinent del seu catre, el sorollet furtiu en desembolicar una xocolatina.

Un dia, quan feia dos anys que el soldat Williams era a l'exèrcit, el van enviar a casa d'un tal capità Penderton. Això va passar de la manera següent. Durant els sis mesos anteriors, el soldat Williams havia estat destinat a les tasques regulars de l'estable, perquè era molt hàbil amb els cavalls. El capità Penderton havia trucat al sergent major de la base i, per casualitat, com que molts dels cavalls eren fora de maniobres i a l'estable no hi havia gran cosa a fer, havien triat el soldat Williams per a aquell encàrrec concret. Es tractava d'una feina senzilla. El capità Penderton volia que desbrossessin una petita part del bosc que quedava rere casa seva perquè més endavant, quan possessin una barbacoa al jardí, pogués fer festes a l'aire lliure. Per a aquella comesa faria falta més o menys un dia sencer de treball.

El soldat Williams va sortir per fer aquella tasca vora dos quarts de vuit del matí. Era un dia d'octubre suau i assolellat. Ja sabia on vivia el capità, perquè havia passat sovint per davant de casa seva quan anava a passejar pel

bosc. També coneixia bé el capità de vista. De fet, una vegada ell li havia causat un dany sense voler. Un any i mig enrere, durant unes quantes setmanes, el soldat Williams havia fet d'assistent personal per al tinent que dirigia la companyia de la qual aleshores ell formava part. Una tarda, el tinent tenia el capità Penderton de visita, i el soldat Williams, en servir-los un refrigeri, havia vessat una tassa de cafè als pantalons del capità. A banda d'això, ara el veia amb freqüència als estables, i tenia cura del cavall de la seva dona, un semental alatzà que sens dubte era la muntura més bella del lloc.

El capità vivia a la perifèria de la base. La seva llar, un edifici d'estucat de vuit habitacions i dues plantes, era idèntica a totes les altres cases del carrer excepte per la distinció de ser l'última. Per dos dels seus costats, el jardí de gespa es tocava amb el bosc de la reserva. A la dreta, el capità hi tenia el major Morris Langdon, el seu únic veí immediat. Les cases d'aquell carrer donaven a una extensió àmplia i plana d'herba marró que fins feia poc s'havia fet servir com a camp de polo.

En arribar el soldat Williams, el capità va sortir de casa i li va explicar amb tot detall el que volia que fes. Calia treure els arbustos i les bardisses i tallar les branques dels arbres grossos que baixessin fins a menys de dos metres d'altura. El capità va assenyalar un roure vell i gros a uns vint metres del jardí com a límit de l'espai que s'havia de desbrossar. En una de les mans blanques i una mica rabassudes hi duia un anell d'or. Aquell matí portava unes bermudes de color caqui, mitjons llargs de llana i una jaqueta de pell girada. Tenia la cara angulosa

i tensa; els cabells, negres, i els ulls, d'un blau cristal·lí. El capità no va semblar reconèixer el soldat Williams i li va donar les seves indicacions en un to nerviós, exigent. Li va dir que volia que la tasca quedés enllestida aquell dia i que tornaria cap al vespre.

El soldat va treballar a bon ritme tot el matí. Al migdia se'n va anar a dinar a la cantina. A les quatre de la tarda havia acabat la feina. Havia anat encara més enllà del que li havia demanat explícitament el capità. El gran roure que feia de límit tenia una forma poc comuna: les branques del costat del jardí eren prou altes perquè s'hi pogués caminar per sota, però les de l'altra banda s'inclinaven amb elegància fins a terra. El soldat havia tallat amb molts afanys aquelles branques baixes. Llavors, quan ho va tenir tot fet, es va quedar recolzat contra el tronc d'un pi, esperant. Feia l'efecte d'estar satisfet amb si mateix, i que no li importava esperar-se allà dret indefinidament.

—I ara! Què hi fas, tu, aquí? —li van preguntar de cop i volta.

El soldat havia vist que la dona del capità sortia per la porta del darrere de la casa del costat i se li acostava travessant el jardí. L'havia vista, però la dona no havia entrat a la fosca esfera de la seva consciència fins que no li havia parlat.

—Acabo de passar per l'estable —va dir la senyora Penderton—. Al meu Firebird li han clavat una coça.

—Sí, senyora —va respondre vagament el soldat. Es va esperar un moment, per pair el significat de les paraules d'ella.— Com?

—Això no ho sé. Potser un coi de mula, o potser l’han deixat entrar amb les eugues. Això m’ha posat furiosa i he demanat per tu.

La dona del capità es va ajeure en una hamaca que penjava entre dos arbres a la vora del jardí. Fins i tot amb la roba que portava ara —botes, uns pantalons de tela gruixuda, tacats i amb els genolls molt gastats, i un jersei gris— era una dona bonica. La seva cara tenia la placidesa encantada d’una verge, i duia els cabells, llisos i del color del bronze, recollits al clatell. Mentre reposava allà, la serventa, una jove negra, va sortir amb una ampolla petita de whisky de sègol, un gotet i una mica d’aigua en una safata. La senyora Penderton no era llepafils amb l’alcohol. Va fer baixar gola avall dos gotets de whisky sol i tot seguit va fer un glop d’aigua fresca. No va tornar a parlar amb el soldat, i ell no li va preguntar res més sobre el cavall. Cap dels dos no semblava gens conscient de la presència de l’altre. El soldat encara es recolzava contra el pi i mirava al buit sense parpellejar.

El sol del capvespre de tardor estenia una boira radiant sobre la gespa d’hivern acabada de trasplantar, i la llum s’endinsava també en el bosc pels punts on el fullam era menys dens, i feia dibuixos d’un daurat roent a terra. Llavors, tot d’una, el sol es va amagar. L’aire es va tornar fred i va començar a bufar un vent lleuger i pur. Era l’hora de retirar. De molt lluny va arribar el so de la corneta, que la distància feia més nítid, i va ressonar pel bosc en un to remot i buit. La nit s’acostava.

En aquell moment va tornar el capità Penderton. Va aparcar el cotxe davant la casa i va travessar de seguida el